

Неумѣстни похвали.

(Басня.)

Веднажъ въ магарешкото царство
(Отдавна то било навѣрно)
Царувало магаре сиво,
Надменно и високомѣрно.

И въ цѣлото негово царство
Всички това го знаели,
Че царътъ прѣмного обича
Да му се правятъ похвали.

Похвали сгрѣвали сърдцето
На този суетенъ властелинъ,
И кой умѣло му ги казвалъ,
Добивалъ почести и чинъ.

Въ двореца на това магаре,
Знатна придворна госпожа,
Служела съ трепетъ и почитъ
Една лисица златокожа.

Но чинъ високъ, заплата тлѣста
Искала да добие тя,
И съ хитростъ рекла да подкупи
На царя славенъ слабостта.

Веднажъ прѣдъ него се явила
Съсъ дѣхъ затаенъ вѣвъ гърди,
И съ меденъ гласъ почнала тихо
Похвала слѣдъ похвала да реди:

— Ти чуденъ си, честити царю.
На тебе нийдѣ равенъ нѣма,
Поетъ да съмъ, ще ти напиша
Нечуга и невидена поема.

Въ очи ти, искрени и прѣми.
Катъ слънце грѣе погледъ царски,
Опашътъ ти внушава почитъ,
Гласъ имашъ силенъ господарски.

А твойтъ якитѣ копита
Говорятъ за желѣзна воля.
О, разрѣши ми, ти смирено
Да ги цѣлуна азъ те моля!

Но твоитѣ ушенца, господарю,
Въ свѣта подобни непознати,
Тѣй малки хубави, щръкнали,
И тѣй копирено мѣхнати...

— Какво!—ревна сърдито царътъ, —
Мълчи, лѣстителко лукава,
Ти малки ли ушитѣ ми намирашъ,
Ушитѣ мои — мойта слава?

Ушитѣ мои — мойта гордостъ,
И мойта най-голѣма красота,
Който сж възпѣти громко,
Отъ вси поети на свѣта?